

Acudit explicat a la manera relataire

Un relat de: [Màndalf](#)

La nau solcava el mar, la decidida proa escampant escumes d'aigua a babord i a estribord. L'àmplia popa deixava anar un camí de neu que es perdia, majestuós, milles enllà. El passatge, de diverses procedències, gaudia del viatge deixant anar els cabells embullats al vent, observant les bandades de dofins que saltironejaven entremig de les onades. La tripulació, enfeïnada però entusiasta, estava amatent i sol·lícita a les comandes, àdhuc als capricis, dels passatgers. Qualsevulla petició era promptament escomesa i satisfeta pels excel·lents professionals.

Joves donzelles, fermoses, voluptuoses, es bronzejaven estirades als voltants de la coqueta piscina de la coberta. Joves efebus, morens i musculosos, competien entre ells per captar l'atenció de les noies. Els cossos, quasi nus i prèviament remullats a l'aigua cristallina, brillaven al sol, provocadors. Tot era ideal i una perfecta harmonia regnava aquella tarda de setembre al creuer de vacances pel mar del Carib.

Ah! però els designis del destí son inescrutables. El fat s'encarregaria com sempre de desfer l'ordre, de trencar els instants de felicitat tan difícils d'aconseguir. Qui havia de dir que aquella vella mina a la deriva coincidiria en el temps i en l'espai amb el luxós vaixell? Qui havia de dir que seria capaç d'explotar després de passar setanta anys al mar envoltada de salnitre, rovellada i malmesa? Malauradament, quan l'enginy va colisionar amb la quilla del buc, l'espetec i la sotragada van ser demolidors.

- Capità meu capità! Tenim una gran via d'aigua a l'aleta d'estribord, sota la línia de flotació! -feu el contramestre, amb gran excitació.
- És greu? -inquirí el capità, preocupat.
- Ens enfonsem. En dues hores com a molt -era la crua realitat, esfereïdora.
- Baixeu les barques de salvament. Ordeneu i agrupeu el passatge i la tripulació. Ràpid!! -el capità intentà mantenir la serenitat.

Malgrat l'histerisme general, el desordre i els ferits, sí més no, tot es feu amb gran celeritat. Un cop els bots de salvament a l'aigua i tot el personal a coberta, el contramestre anà a cercar les noves ordres del capità. Després de molt buscar-lo, la seva sorpresa va ser majúscula quan el va veure a baix, a la primera barca, instal·lat el primer de tots i al millor lloc, a punt de solcar.

- Capità meu capità! Què feu? Si encara hi ha dones a bord! -cridà el subaltern gesticulant, mig cos fora de la barana.
- Sí home, estàs sonat o què? Com per follar estic jo ara.